

Mándy Stefánia

100

A cédrus

Coontváryé

Én nem kívántam szólani
a szó szólt

és hallgattak a fák a nagy kövek
páfrányos táj bámult az égi hegyre
arany mangófa ölnyi zöld tövek
e buja táj itt nem az én világom

a cédrust láttam most már visszavágyom
áldott kopárság még adj még erőt
a vizek szélén van az én lakásom
ahová inni jár a szarvas és az őz
örök időn vontam keskeny csapásom
s ha úgy van hogy a halál megelőz
most nem tudok már többé nem születni
most mindig új életre eljövök
lány talpaimba szegeket veretni
tehozzád szólni élteim levetni
új és új halállal sorsodhoz nővök

Szólószonáta két sorsra

bartóknak és menubinnak

hazátlan hang hazája
törmelékidő
kibontja pontját
egyetlen vonallá
hazátlan húr a másik tengeren
egy szikra útja másik éjszakában
egy másik útra gyújtja fel vonó
a hangok útiránya felfeszítve
egy másik pálya bolygó test az égen
egy másik ég örökre vonuló
a másik ég a hangban
ég jehudi
szóló helyette szól
belőle
tördelt egész
minden magány jövője
hogy felszökött
szökött előre
hazátlan térből
otthon az időbe
egyetlen pontot
végtelen
vonallá

Vázlatok egy Vajda-archoz

nevezni azt lehet mi lenni vár még
 a gyűrt szirom szemhéjjá simulását
 a főhajtást a hattyúszárnyú fánál
 a végtelenbe oldott gyolcsok mézsfehérjét
 egy lassú lejtő áldó ütemét
 a hegy a fű a némaság növést
 amit örökké omló fal takar

de jeltelen maga a zuhanó ég
 szénné szűrt kín fekete lángolása
 dőlt égre nyújtott pusztaság kar
 szegecselt arca végső rándulása
 a név ahol a névtelenbe hal

fejét lehajtja jel van homlokára
 halvány vonal az égő pusztaságban
 arcán a sziklák színe árny se fény sehol
 vállán a bárányszőr még ősalakban
 az ujjak sorsa oldozásra vár

amerre ment az útnak vége nem volt
 nem volt az út a fák fordítva álltak
 lába alatt az ég forró homokja
 szikár növények rossz lapockacsontján
 a szárnyverésnek semmi dolga már
 bordák vasrácsán sütött át a menny

a lámpa rajza ég az egy kenyér a kornak
 áttetsző ábra szemhéjunk falán
 egy kő csiszolva nem múló időknek
 tört fűzfaág szentendre ostorául
 tornya növényben madár száll a rácsra
 kis házai – egy tűnt jövő lakása

az ujjak sorsa hangtalan betöltve
 ablakán át az örök hóra látni
 fehér tükrén a tánc még feketébb
 de lámparajza ég karéja bent növekszik
 a kés a kéz a hal szivünkbe veszve
 halászatát kopár bot hirdeti

